

[Anker Lau.]

hængen mellem priser, løn, inflation og valutabalance.

Vender vi os så til lovens mere udadvendte side — det område, man kunne kalde liberaliseringsområdet — tror jeg, man kan blive enig om, at der her er en mængde ting, hvorom vi må have besked og oplysning, inden vi kan tage endelig stilling til sagen.

Regeringen har altså, som før nævnt, tidligere tilkendegivet, at den ikke vil gå restriktionsvejen. Der foreligger imidlertid for mig beretninger fra erhvervslivet om, at man ved gennemførelse af andet halvårs bevillingsudstedelser har mærket en betydelig stramning i importbevillingerne. Hvis det er rigtigt, strider det imod udtalelsen om ikke at ville gå restriktionsvejen, og det er vel heller ikke helt i liberaliseringens ånd, sådan som man er enedes om i Paris. Det er i alt fald et spørgsmål, som jeg må bede den højtærede minister give os besked om enten her eller i udvalget. Det kan jo ikke være meningen, at man nu vil begynde forfra med at skabe varemangel, med alle de uheldige reaktioner, som det vil fremkalde rundt om i det økonomiske liv.

Spørgsmålet om udvidelse af liberaliseringen må drøftes, ikke mindst i forbindelse med den lange række af ganske små vareområder, som jo vil give en ganske urimelig ulejlighed for administrationen. Men de ca. 19 pct., der er tilbage på den bundne liste for OEEC-landene, er dog kun een side af sagen. Hertil kommer så spørgsmålet om liberalisering af dollarimporten og handelen med de såkaldte tredielande. Det forekommer mig, at man for en tid siden stillede en vis liberalisering af dollarimporten i udsigt — den ærede ordfører for socialdemokratiet var jo inde på noget af det samme — og det er også noget, vi må have besked om.

Fremdeles må vi have noget at høre om handelen med østlandene, hvor vareudvekslingen jo ikke er noget valutaproblem, men hvorved man tværtimod kan spare valuta, kan forbedre sin stilling indenfor betalingsunionen.

Det vil også være af værdi at få de fornødne oplysninger om udviklingen med hensyn til dollarpræmieringen og deponeringsordningerne, ligesom den såkaldte Stassenplan om kul og korn fra USA uden anvendelse af dollars har betydning også i denne forbindelse. Der ligger jo her et stort spørgsmål, og det ser for mig ud, som om der er sket en kovending med hensyn til det standpunkt, man hidtil har indtaget på disse områder. Hvilken rolle vil det spille for dansk erhvervsliv med denne import, især af kornet? Det er et meget vigtigt spørgsmål, og når man hidtil har haft et helt andet standpunkt her, synes dette spørgsmål mig også at høre hjemme i drøftelserne af dette forslag.

I det hele taget har der været altfor stille her i folketinget om disse ting siden i foråret. Jeg synes, vi er temmelig dårligt orienteret med hensyn til alt det, der hører ind under disse spørgsmål. Hertil kommer så hele den side af sagen, som hænger sammen med det internationale samarbejde, vi er deltagere i.

Da vi sidste år behandlede loven, var der grund til at beklage det dødvande, der dengang beherskede det internationale liberaliseringssamarbejde. Nu synes det heldigvis at ligge noget anderledes, selvom vi foreløbig må nøjes med at bedømme situationen mere som almindelige avislæsere end udfra oplysninger, man får her. Man synes nu at være kommet over det punkt, hvor man i foråret var gået i stå. Vi var dengang ved et punkt, hvor modstanden fra protektionisterne i alle lande syntes at sætte bremserne i, når talen var om fortsat liberalisering; man erstattede den allerede foretagne liberalisering med høje toldsatser, og det hele så egentlig temmelig tragisk ud.

Vore protester mod, at andre lande indførte told, samtidig med at man roste sig af meget høje liberaliseringsprocenter, var jo uden resultat. Vore protester blev, såvidt jeg dengang kunne bedømme det, fremført på en god og kraftig måde — det har jeg ikke noget imod at sige — men det hjalp ikke